Societat | Elena Montesinos | Actualitzat el 21/06/2022 a les 11:32

Un món on els camps de refugiats no siguin necessaris

"El treball que es fa des de l'àmbit local, el que fem des dels ajuntaments, però també des de les entitats, no ens enganyem, és una lluita de David contra Goliat"

Com deia John Lennon a la cançó *Imagine*: "Imagine there's no countries it isn't hard to do. Nothing to kill or die for...", "Imagine all the people living life in peace". I pensareu, com també diu la cançó, que soc una somiadora, però no soc l'única.

La commemoració el 20 de juny del dia Internacional de les persones refugiades, però, és un recordatori, una alarma, una gerra d'aigua freda que ens colpeja amb la realitat d'un món on hi ha més conflictes armats, a més del que ha causat la invasió de Rússia a Ucraïna, com són els que es produeixen a: Afganistan, Iemen, Etiòpia, Myanmar, Haití, Israel - Palestina o Marroc - Sàhara, entre d'altres. Un món on hi ha zones on no es respecten els Drets Fonamentals de les persones, on aquestes són perseguides, torturades i assassinades per fer ús de la llibertat d'expressió o per defensar els drets socials, polítics o mediambientals. Aquestes situacions provoquen que hi hagi més de 100 milions de persones que s'han vist obligades a desplaçar-se, moltes de les quals viuen a camps de refugiats a l'espera de poder tornar a les seves llars.

El treball que es fa des de l'àmbit local, el que fem des dels ajuntaments, però també des de les entitats, no ens enganyem, és una lluita de David contra Goliat, però per això mateix cal creure que és imprescindible, no només per donar resposta a la situació de desemparament que pateixen aquestes persones sinó també per sensibilitzar i conscienciar a la ciutadania per tal d'activar la solidaritat i per tal de reivindicar la garantia del respecte efectiu dels Drets Fonamentals i d'empènyer als nostres governs perquè facin polítiques solidàries i corresponsables.

I les persones que fem política institucional ens ho hem de creure, hem de liderar per tal de coproduir polítiques públiques compromeses amb la justícia global, hem de sumar esforços amb les entitats i no hem de defallir quan ens diguin que tenir un Punt d'Informació i Orientació (PIO) que atén a unes 150 persones l'any; que col·laborar amb el Programa Estatal d'asil, amb APIP ACAM; que disposar d'un recurs residencial amb 5 places per a persones en espera per a accedir al programa Estatal; que haver signat un convenir amb Welcome Refugees per assessorar i atendre a les persones que acullen a casa seva a persones refugiades; que programar activitats d'educació i sensibilització tant als centres d'educació com a les nostres places i carrers, i que treballar transversalment juntament amb els serveis de primera acollida, serveis socials, educació o acció comunitària, no és suficient, perquè el camí per transformar és una carrera de fons i volem un mon on els camps de refugiats no siguin necessaris, on totes siguem refugi.